

Testképműveletek/Operationes imaginis Corporis

A kiállítás tematikája és műveim jelentős részben a DLA kutatási programomhoz illeszkednek mely a testképváltozatokkal foglalkozik a digitalizmus korszakában, továbbá a poszthumán test változatainak megformálásával tradicionális, valamint kortárs médiumok segítségével. Figyelmem elsősorban az emberi test alakíthatóságára irányul, különös tekintettel azon műveletekre, amik átformálják, megbontják annak megszokott határvonalait. Ezen eljárásokat több aspektusból vizsgálom, egyik közülük a digitalizmus kapcsolata a testtel. Az orvostudomány fejlődése lehetővé tette olyan innovatív egészségmegőrzési és helyreállító beavatkozások alkalmazását, mint a robotikus technológiával kombinált idegrendszerhez kapcsolódó művégtagok, vagy pacemakerek, amelyek akár a szív ingerületkeltési feladatát is átvehetik. Munkáim ilyen és ehhez hasonló jelenségekre reflektálnak, ahol az összetett kiméraszerű kiborg állapotok következtében veszélybe kerülhet testünk általános képe. E vonatkozásban különösen azon elképzelések és példák foglalkoztatnak, melyek az emberi alak lehatároltságát és a hagyományos emberképet vonják kritikai vizsgálat alá. A digitális eszközök és a test összefonódásaiban olyan hibrid összetett kombinációkról beszélhetünk, melyek túlmutathatnak a megszokott testképen. Alkalmazásuk eredményeképp az emberi szervezet által szabott limitáló tényezők kitolhatóak, azokat meghaladó funkciókkal, érzékeléssel gazdagodhat a test, poszthumanista felfogások szerint.

Olajfestmények és zománcinstallációk formájában kívánok rámutatni a tudomány és testkép kapcsolatának vizsgálatára. Általában alkotói metódusomban előnyben részesítem az egyedi festészeti megoldásokat az ipari sokszorosítás lehetőségét is hordozó zománclemezek megfestésében, hogy kiélelsem az organikus és a gépi ellentét adta dualitást.

Visszatérő motívum képeimen és a pályázati tevékenységem megvalósítása kapcsán is sokat látott anatómiai tantermek felszerelése: a boncasztal. Fémes, a tudomány tényszerűségét és vizsgálati módszereit idéző, ugyanakkor reflexekben gazdag felületei gyakran szolgálnak festményeim kiindulási alapjaként. Műtermi gyakorlat során számos változatban dolgoztam fel minimális beavatkozásokra, gesztusokra fektetve a hangsúlyt, mint például a színekülönbségekből kirajzolódó forma egy virágcsokor kötegében. Avagy a kihagyás aktusát választva az alakzatok megszakítása majd és a szemlélő által történő kiegészítésére építve.

Humanoid robotokat formáló zománcműveim mechanikus mozgásuk által idézik meg a gondolkodás folyamatát, térbe fordított zománcaim a technika korlátait igyekeznek felderíteni szélesítve a médium felhasználásának, olvasatainak lehetőségeit.